

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23.

Den 1ste September 1896.

45de Aargang.

Tale af Præsident Wilford Woodruff,

holdt i Salt Lake City den 7. Juni 1896.

Jeg antager, at det forventes, at jeg, medens jeg lever og samles med de Hellige, tager min Tur blandt de offentlige Talere. Dersom Guds Mand vil vejlede mig, ønsker jeg at benytte Lejligheden til at tale til Eder en kort Tid.

To af Apostlene talte meget interessant i Formiddags, og jeg folte mig opbygget; thi hvad de sagde, var Sandhed. Da Herren bestilte Joseph Smith til at være en Profet, Seer og Aabenbarer for at organisere denne Kirke, organiserede han den for alle Tider og alle Djeled, for at berede Jordens Indbyggere for Menneskens Søns Tilkommelse. Jeg tænker somme Tider, at selv de Hellige forglemme deres Stilling, Kaldelse, Ansvar, og hvad Gud fordrer af dem. Broder Abraham H. Cannon omtalte i Morges de unge Mænds Forening, og han oplyste, at hun en ringe Procent af dem overværer Foreningens Møder. Jeg ønsker at sige nogle Ord angaaende dette Emne og ønsker, at de unge Mænd maa aabne

deres Hjerter, Øren og Øjne, betragte sig selv og se, hvad de ere, og hvilken Stilling de indtage. Himmelen Gud har udraft sin Haand for at opbygge Zion, for at rense Jorden og for at berede et Folk for Menneskens Søns Tilkommelse. De Sidste-Dages Hellige mellem disse Bjerger have paataget sig dette Ansvar, og ingen Mand, som har nydt Evangeliets Privilegier, og som har Forældre i Guds Kirke, kan tilfidesætte dette Ansvar. Det er Kirkens Autoriteters og Forældrenes Ønske, at disse unge Mænd og Kvinder skulle vokse op og ære deres Kald og Stilling i Samsundet. Intet andet Folk eller nogen anden Ungdom nyder saadanne Privilegier med Hensyn til Organisation, som de Sidste-Dages Hellige gjøre. Jeg ønsker, at de Hellige, fra Kirkens Præsidenter til det sidste Medlem, skulle forstaa, at Herren ikke er letfindig angaaende dette Folk, denne Generation eller Jordens Indbyggere. Alt, hvad han har sagt eller inspireret Profeterne til at udtale, lige fra Adams

Dage indtil vore Dage angaaende denne Slægt, vil blive fuldkommet. Jagen Magt kan forhindre Guds Hensigter.

Befignet er den Fader, hvis Søn er villig til at gaa ud for at adbare Jordens Nationer, berede dem for Guds Straffedomme, der vente dem, og frelse de Oprigtige. Jutet behager mig mere, end at vore Sønner ere villige til at udføre en Mission ude eller hjemme — se dem lægge Grundvolden i deres Ungdom og tidlige Manddom til Brugbarhed i Guds Rige. Herren fordrer en Mission og en advarende Røst af Apostlene, Israels Eldster og de Sidste-Dages Hellige. Vi ville blive kaldte til Regnskab for vor Kirken i denne Henseende. Jeg er meget bekymret for, at nogle af vore Sønner skulle forlade Guds Rige og vende sig til Verdens forføngelige Ting, at de skulle forsage Evangeliet og deres Privilegier og søge efter Verdens Forlystelser. Vore Sønner skulle ikke gjøre dette. Vore Døtre skulle opmuntre deres Brødre til at udføre deres Pligter og ære deres Raldelser. Vore unge Mænd skulle overvære Søndagskolerens og de unge Mænds Møder. Søndagskolerne ere godt besøgte, og jeg tror, at omtrent et Hundred Tusinde ere indførte i deres Bøger imellem disse Bjærge. Jeg haaber, at vi tage en saadan Kurs, at det maa behage Herren.

Herrens Haand har givet sig tilkjende blandt dette Folk lige fra Kirkens Drettelse indtil denne Dag. Seks og tredvindstve Aar ere herrundne, siden Profeten Joseph organiserede denne Kirke, og Tusinder have formedelst Guds Aand og Kraft annammet Evangeliet. Jeg modtog denne Aand i min Ungdom. Jeg annammede Troen paa Evangeliet den første Gang, jeg hørte en Eldstes Vidnesbyrd, og blev døbt kort efter,

og fra den Dag indtil nu har jeg, trods Alt, hvad jeg har prøvet i denne Kirke, aldrig betvivlet, at dette var Guds Bær; jeg kan frit bære dette Vidnesbyrd for Gud, Engle og Mennesker. Jeg har været i Samfund med ledende Mænd, af hvilke Nogle have forladt Kirken; men jeg har aldrig set Noget, som har fristet mig til at undvige Guds Befalinger eller svigte Troen paa hans Aabenbaringer.

De Sidste-Dages Hellige tro paa Bibelen og forventede Profetiernes Opfyldelse. Læs Johannes' Aabenbaring og læg Mærke til, hvad den forudsiger, der skal ske i de sidste Dage for Menneskens Søns Tilfommelse. Disse Ting begynde at vise sig, og de ville ikke alene vedblive, men ogsaa tiltage, indtil Profetierne ere opfyldte. Jeg vil tage mig den Frihed at sige, at hvad der er sket i denne Nation og paa andre Steder blandt Jordens Befolkning, har en Betydning. Forstaar Nogen dette? Er der Nogen, der forstaar, hvorfor vore Byer og Stæder pludselig blive odelagte, hvorfor disse Straffedomme saa at sige give sig tilkjende? Dette er kun en Begyndelse paa, hvad der vil opvække Verden; de ville tiltage, indtil Søerne og Floderne blive forvandlede til Blod og Malsurt, hvilket vil forarsage Manges Død. Alt dette er forudsagt og vil blive opfyldt.

Brødre og Søstre! Denne Gjerning hviler paa os. Vi kunne ikke undgaa den, dersom vi forventer at opnaa Frelse og Opbyggelse. Den hvilede paa Joseph Smith og hans Efterfølgere i Præstedømmet. Vi ere som Eldster gaaede ud blandt Nationerne i vor Tid og Slægt, og vi vide for os selv og ikke for Andre, at vore Eldster ledsages af de samme Gaver og Befigelser, som ledsagede Herrens Tjenere i Jesu og Apostlenes Dage. I kjende disse Ting.

Jeg antager, at der er ikke en Mand iblandt os, uden at han ved dette. Disse Gaver have altid ledsaget Præstedømmet og Eldsternes Forvaltninger. Syge ere blevne helbredede, Dævle udfastede; Blinde have erholdt deres Syn, Døve deres Hørelse, og Evangeliets Gaver have givet sig tilkjende fra Kirkens Begyndelse. Derjom dette ikke var Herrens Bærk, vilde de Gaver ikke ledsage det. Disse Udsagn ere ikke ny for Eder; de Gaver tilhøre Evangeliet; de ledsagede Apostlene i Jesu Dage. Jeg har ofte forundret mig over, at Jesus, den levende Guds Søn, Verdens Frelser, med det store Arbejde, der hvilede paa ham, kun levede tre og et halvt Aar efter, at han paabegyndte sin Mission. Joseph Smith, som blev beskikket til at grundlægge dette Bærk, levede fjorten Aar efter, at Kirken var organiseret. Johannes, Aabenbareren, siger, idet han taler om, hvad der skal ske i de sidste Dage:

„Og jeg saa en anden Engel sthyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk; som raabte med høj Røst: frygt Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder den, som har skabt Himmelen, Jorden, Havet og Vandenes Rilder.“

Guds Doms Time er kommen. Herren oprejste Joseph Smith gjennem Abrahams, Isaaks, Jakobs, Josephs og Ephraims Lænder, anbettede ham dette Bærk og gav ham Mormons Bog i Hænde, hvilken blev skjult i gamle Dage af Moroni i Højen Cumorah. Jordens og Helvedes Kræfter søgte tilskyndende at omkomme ham, medens han havde Pladerne i Besiddelse, for at de ikke skulde blive oversatte; men Herren beskyttede ham. Han levede og

oversatte Optegnelserne til det engelske Sprog, og senere ere de oversatte og publicerede paa mange andre Sprog. Herren gav ham ligeledes Lærdømmens og Pagtens Bog, den herligste Samling af Aabenbaringer, som Gud nogenfinde har givet til Menneskenes Børn. Han levede for at indføre den i Guds Kirke saa vel som for at oversætte Optegnelserne til Mormons Bog. Han fuldførte dette store Arbejde i kort Tid og nedlagde derpaa sit Liv for Guds Ord og Jesu Vidnesbyrds Skyld. Han er gaaet hjem tilligemed de øvrige Martyrer for at afvente Menneskens Søns Tilkommelse og vil være Vidne til, at Guds Straffedomme odelægge Jordens Indbyggere, som det er forudsagt i Aabenbaringerne og Profetierne.

Brødre og Søstre! Jeg føler, at vi bør anvende vor Tid godt og gjøre vort Bedste, uanset hvad Verden siger eller skriver om os. Vi have vore Pligter at udføre, og vi maa opbygge Guds Rige. Dette er vor Pligt, medens vi leve i Forkrænkeligheden, og naar vor Gjerning er fuldbendt, skulle vi nedlægges og slumre i Døden, indgaa i Aandernes Verden og, dersom vi ere retfærdiggjorte, nyde Selskab med de Trofaste, som ere gaaede forud og berede Vejen for Menneskens Søns Tilkommelse. Jeg beder Gud om, at vi, som Jesu Apostle og Israels Eldster, maa have Kraft til at ære vor kaldelse og udføre vore Pligter. Vi have kun eet Liv i denne Verden. Nogle leve længere end Andre, men det gjør ingen Forskiel, om Livet bliver længere eller kortere; vi ville blive kaldte til Regnskab for, hvad vi udføre, medens vi leve i Kjødets. Jeg beder Gud om at inspirere vore Børns Hjertes, at de maa forstaa Vigtigheden og Værdien af Menneskenes Frelse, af at overvære vore Søndagsføler og

unge Mænds Møder, og at vi Alle maa gjøre retmæssig Brug af de Gaver og Velsignelser, som Gud har skænket os. Jeg beder om, at Guds Velsignelser maa hvile paa Kirkens Præsidenter, paa de Tolv og Præstedømmets Quorunner, paa Børnene, de unge Mænds og

unge Kvinders Foreninger og paa den kvindelige Hjælpeforening i alle Retninger, i hvilke de lige saa vel som Brødrene ere kaldede til at virke for Guds Riges Opbyggelse. Amen. — (Deseret News.)

Selvstudium.

(Fortsat fra Side 343.)

Medens hysst Gjenoprejsning kan bevirkes ved tilbørlige Forsigtighedsregler, fordi Tendensens Udvikling til Svaghed og Sygdom derved forhindres, er Udartning i modsat Fald beredt og sikker paa at følge, dersom Fædrenes Misgjerninger gjentages.

Medens Maadeholdenhed og Omhu fjerner Sandsynligheden for Gjentagelse af Fædrenes Svagheder hos Børnene, er Forsømmelse og Overdaadighed i ethvert Tilfælde sikker paa at bringe ikke alene Ondet tilbage, men ogsaa paa at bringe det tilbage med forøget Hæftighed, indtil Individet er udhygtgjort til Livets Kamp og Slægten efter nogle Generationer af Forarmelse omsider uddør. I Reglen har Naturen indrettet det saaledes, at det Bedste bestaar.

Følge vore Sagttagelser ledes vi til at tro, at Folket ikke skatter Helbredet, men at de ere hysste Ødslere. Følgende Eksempel vil illustrere dette. En ung, fortræffelig Mand med nogen Tro paa Evangeliet, med Hustru og Børn, et behageligt Hjem, en god Forretning og tilsyneladende alle Betingelser for en heldig Fremtid, led af Lunge-sygdom i den Grad, at hvert eneste Aandedrag smertede ham.

Han var sund og stærk indtil et Aar før sin nuværende Tilstand. Han

vidste, at der var Tendens til Tuberkulose hos hans Fædre, og nærede Frygt for, at den skulde udvikle sig hos ham; men han tog ingen Forholdsregler imod den. Derimod havde han i den senere Tid udsat sig for megen Fare. Han fortalte letfindigt, hvorledes han ved en Vejlighed sidste Aar havde arbejdet i Vandet en hel Dag og sovet i vaade Klæder i Løbet af tre Uger, men tilføjede, at han ikke havde været rask siden. Han ventede vor Beundring over hans buddhaistiske Opofrelse og vor Sympati med hans Lidelser. Vi kunde ikke andet end beklage hans Daarskab, og vi betragtede hans Handling som en Ringeaagt for Herrens Formaning og en Udfordring til Ødelæggeren. Det synes, figurlig talt, at være et Tilfælde, hvor Fødselsretten til Helbred blev tuffet for et Maaltid.

Frihed og Hnde i Brevæglser.

Dette Emne synes maaſte at være af ringe Interesse for en Mand, som arbejder haardt, men efter nøjere Overvejelse vil det vise sig at være af Bigtighed for Alle. Klodsethed er en Byrde for Enhver, og Rejtelighed er ikke onskelig i nogen Mands Optraeden.

Det vil lønne sig rigeligt at vænne sig til en indtagende, respektabel Hold-

ning, naar man staar, en velbefindende, fri Stilling, naar man sidder, en elastisk Gang, Opmærksomhed ved Samtale og en smagsfuld Hilsen; disse høre til Forbedringen af det fysiske Selv og føje Værdi til det sociale Væsen; thi de ere Midler, der gjøre En lykkelig, og de ere behagelige for Ens Venner.

Personligt Udseende.

De Gamle, som stræbte efter Harmoni i Kulturen, lagde særdeles Vind paa en symmetrisk Form. De havde en stærk Tro paa den Være, at „en skøn Ting er en Fryd evindeligen“, og naar vi betænke, at Mennesket er skabt i Guds Billede, er Kronen paa hans Skabelsesværk, burde det være vort Formaal at opnaa et saa behageligt Ydre som muligt. Der er megen Filosofi i, hvad en lille, jeks Aar gammel Pige sagde, nemlig: „Min Moder er altid god, men bedst, naar hun er pyntet.“

En af vore Brødre, en stræbsom, ung Mand, levede paa et Landsted, hvor hans Børn voksede op under hans Varetægt. En Mand fra Byen kom ofte ud til Stedet efter Landmandsprodukter, og særlig det ældste af Børnene, en otte Aars Pige, syntes at finde Behag i den Fremmede; man spurgte hende da, om hun syntes bedre om ham end om sin egen Fader, hvortil hun svarede Nej. Om Aftenen, da Faderen kom hjem, betragtede Barnet ham nøje. Hun gjorde det Samme ved Aftensbordet, og derpaa udbød hun: „Moder! gid Fader vilde holde sig ren og pæn ligesom Hr. —.“ Vi formode, at dersom et Sammenstød havde været nødvendigt, vilde Barnet gjerne have givet en halv Krone og mistet Udfigten til en ny Kjole, dersom Faderen vilde have gaaet til Barberen og ladet Skjæget rage og Haaret klippe.

Familien, Skolen og Kirken kunne med Fordel forene deres Birkomhed for at vække mere Interesse i den æstetiske Oplysning, og vore Dansesale burde være Pladsen for den bedst udviklede fysiske og sociale Kultur.

Vi vide meget godt, at Dannelse lige saa vel som andre Evner ofte bliver misbrugt, men vi kunne ikke indse, hvorfor Retfærdighed og Ustyldighed ikke kunne fredes lige saa godt ved en dannet Haand som ved en raa, men ærlig Haand, eller hvorfor Manden skulde være stolt, fordi den boede i et smukt og symmetrisk Legeme. Hvorfor kan ikke Elskværdighed, Hengivenhed og fysisk Kultur blive anerkjendt som et af Kristendommens Elementer?

Karakterens fysiske Grundlag.

Man behøver blot at betragte en Fortepianospiller for at se, hvorledes Fingrene kunne øves til at gribe Tangenterne ikke alene med Hurtighed, men ogsaa med passende Tryk efter Melodiens Variationer, Alt efter som Sindet dikterer. Vi have hørt om en Mand, som erklærede, at naar han var i Selvfab, var det ham næsten umuligt at forhindre sin Tunge fra at udtale Bespottelse og Slang. Vi slutte, efter hvad vi kjende til os selv og Andre, at enhver Følelse og Beslutning bevirker en organisk Forandring og efterlader et Spor i vort fysiske Væsen, og at disse Spor, hvis de ofte følges, blive fordybede. Deres Retning giver sig tilkjende ved vore Baner, onde eller gode. De kunne blive saa dybe, at Handlinger foregaa uden Forsæt. Det er let at indse, at den, som danuer sig gode Baner, gjør sit Legeme til en Tjener, der vil gjøre det Gode uden Befaling. Paa denne Maade kan Mennesket danne sig gode Baner, indtil det bliver lige saa naturligt for det at

gjøre det Gode som for Fuglen at synge eller for Fisken at svømme. Paa den anden Side kan han gjøre sit syssle Væsen til en Fjende, som man bestandig maa vogte for at hindre den i at gjøre det, som strider mod Mandens bedre Dømmekraft og Forstand.

Reformation er ingen let Sag, thi den fordrer Reformering af meget syssle Væv, Jævning af dybe Spor og Dannelse af nye Veje og ædle Bestræbelser. Den, som forestiller sig, at en fuldstændig Reformation kan afstedkommes paa en Dag, maa formode, at syssle Forandring kun er nogle faa Times Virksomhed. Intet Andet end guddommelig Kraft kan bevirke en saa pludselig Forandring. En Times Standhaftighed i det Gode er ofte bedre end mange Dages Bestræbelser for at rette paa sig selv.

Overfigt.

Vi have bestræbt os for at vise: 1) at Begrebet og Manden virke i Forening, ere afhængige af hinanden og tilsammen udgjøre det menneskelige Væsen; 2) at aandelig Virksomhed afhænger af den syssle Tilstand; 3) at det er Enhvers Pligt at holde sig ren og net; 4) at nedartet Tendens til syssle Svaghed kan modarbejdes, ja, at dens Udvikling endog saa kan forhindres; 5) at nedartede Tendenser, som ikke modarbejdes, men fostres ved Umaadelighed og Forfømmelse, ville tiltage i Styrke og ende i fuldstændig syssle Udartning; 6) at syssle Udvikling, et renligt, tiltrækkende personligt Ydre, er nødvendigt; 7) at Karakteren lige saa vel har et syssle som et sjæleligt Grundlag, og 8) at Karakterens Reformation indbefatter mere eller mindre syssle Forandring. — (Contributor.)

G. S. Brimhall. M. S. Hardy.

Tilbøjeligheden til at skade Andre.

Al alle de Gæver, som vi besidde, er der maaske ingen, vi i Almindelighed tage mindre Hensyn til, end den at skade Andre. Vi tænke ikke paa de grove, aabne Misgjerninger, hvorved Menneskene hensynsløst berøves Liv, Frihed eller Ejendom, men paa de Tusinder smaa Naalestik, som vi uforsettelig bibringe hverandre, undertiden uden at ane, hvad vi gjøre. Baade Gæven til at gavne og til at skade ere i Virkeligheden ofte udviklede hos samme Person; men medens han er sig den første bevidst og udøver den med Glæde, forglemmer han ofte, hvor virksom den sidstnævnte er i modsat Retning. Maaske han interesserer sig for velgjørende Djemed, glæder sig ved at lindre Fattig-

dom og Nød, fremskynde Oplysning, opmuntre Fortjenester, er tjenstvillig og rundhaandet med sine Midler; men paa samme Tid saarer han maaske dem, som han hjælper, krænker deres Uafhængighed, blander sig ind i deres private Forhold, revser haanlig deres Fejl og fordrer en Anerkjendelse og Taknemmelighed, som de ikke ere tilbøjelige til at yde. At han ikke er sig dette bevidst, forringer uheldigvis ikke den smertelige Følelse, og dette gjør, at Andre nødige søge hans Hjælp. Den Brug, som der gjøres af Autoritet, er ofte af denne Bestaaffenhed.

En Familiefader elsker sine Børn og er mange Gange villig til at nedlægge sit Liv for dem. Han bereder

generøst Livets Nødvendigheder for dem, er deres Støtte under alle Omstændigheder og er dog grusom i mange Smaating. Han udøver maasse unødvendig Myndighed eller Rettighed, forbyder Børnenes naturlige Fornøjelser, revser hastigt, uddeler Spydigheder eller paatager sig en pinagtig Egeghidighed eller Værdighed, som frastøder dem. Dog kan Alt dette være ham ubevidst, og naar Børnene i deres Opvækst nære Frygt for ham og søge at undgaa ham, forundrer han sig derover. Paa lignende Maade gjøre nogle af de mest samvittighedsfulde Lærere deres Elever fremmede for dem, medens de føle sig overbeviste om, at Mariagen til denne Unddragelse ligger hos Eleverne. Saa-danne Mennesker saare og krænke uden Hensigt bestandig deres Benne's Følelser og tilintetgjøre Livets Lykke og Harmoni. Nogle se Fejl alt for let og betænke sig ikke paa at irettesætte eller revse paa en uforsigtig eller upassende Maade.

Det er en Pligt at tage Hensyn til Andre i smaa Ting lige saa vel som i store, at iagttage deres Følelser, at øve sig i Sympati, Overbærenhed, Bøvilje og Medfølelse. Vi burde ikke holde os i Uvidenhed, naar det gjælder vor Næstes Bølfærd. Vi skulde gjøre os bekendte med Maaden, hvorpaa den kunde forbedres og forværres og rette os derefter. Man kan nære en fin og skarp Opsfattelse af Andres Følelser og derved indse, hvorledes vor Fremgangsmaade paavirker dem. Lader os altid erindre, at Evnen til at staa Andre stedse maa holdes i Tømmen. Den er lig Ukrudd, der, overladt til sig selv, vokser stærkt og frodigt, beskjæmmer Karakteren og gjør Livet ulykkeligt. Lader os eftersøge og udrydde det og derved gjøre Plads for de behagelige og skønne Dyder og den Indsigt og Kjærlighed, der ophøjer og forædler, medens den glæder og velsigner Alle, som komme inden for dens lykkelige Omraade. — (Deseret News.)

Tankeprog. Himmelen er for det himmelske Sind; det er Blomstringen og Udviklingen af det himmelske Liv, begyndt her i Sorg, Svagheit, Kamp mod Døvel, Frygt og Fristelse, men søgt og bundet ved Tro paa Gud og alvorlig Stræben. — (Philip Morom.)

— Kirkesæderne ere ikke haardere end Boldsplisæderne, og dog klages der af en eller anden Grund meget mere over Forstnævnte.

— Ulykkeligheit bestaar i Virksomheit; den er en flydende Strøm, ikke en stillestaende Dam.

— Meget faa forstaa at give Spørgsmaal, og lige saa faa forstaa at besvare dem.

— Mange betragte Kundskab, ligesom de betragte Penge. De ønske at besidde den, men de kunne ikke udstaa den Standhaftighed og Selvfornægtelse, der fordrer for at opnaa den.

— Gode Gjerninger styrke os selv og opmuntre Andre til at gjøre Godt.

— Derfom vi kunde se Menneskenes Hjerter saaledes, som Gud ser dem, vilde det ikke blive saa haardt at elske dem.

Den 1. September 1896.

Tro og Gjerninger.

Blandt de mange falske Begreber, som vor Sjæls Fjende har kastet ind i Verden, er der næppe noget, der har bidraget mere til at vildlede Menneskene og gjøre dem uimodtagelige for Sandheden, end dette, at han Intet kan udrette for sin egen Frelse og Ophøjelse, at Frelsningsplanen er ensidig, at Kristus har udrettet Alt, og at der ikke fordres Andet af os end at tro paa ham og bekjende hans Navn. Naar man betragter, med hvilken Gaardnakkethed disse Ideer forsvares af Nutidens Kristne og Religions-Forchyndere, da forbauses man over det Mørke, som indhyller dem. Vi se da Sandheden af Frelserens Ord, naar han siger: „Blinde ere Blindes Vejledere, og naar en Blind leder en Blind, da falde de Begge i Graven.“ De fare vild nu lige som fordem, idet de ikke kjende Skriverne, ej heller Guds Kraft.

Det er en dyrebær og glædelig Sandhed: „Saa elskede Gud Verden, at han gav sin Søn den Enbaarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv.“ Ved at Gud saaledes sendte sin Søn for at lide og dø for Verden, tilvejebragtes Opstandelsen fra de Døde for Alle uden Undtagelse og uden nogenomhelst Betingelse fra Menneskets Side; thi ligesom Alle døde ved Adam, saa skulle Alle blive oprejste ved Kristus. Ligesom Faldet ubetinget kom til Alle, saaledes kom ogsaa Opvejsningen ubetinget til Alle. Herren frelser uvilkaarligt Menneskene fra Følgerne af Adams Fald. Han frelser os fra vore egne Synder og Overtrædelser paa Betingelse af, at vi opfylde visse Love og Anordninger, som han har indstiftet. Medmindre disse Betingelser opfyldes, kan Frelsen ikke erholdes eller Jesu Forsoning komme os tilgode. „Om-vender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Eders Synders Forladelse, og I skulle faa den Helligaands Gave“, vare de første Betingelser i Apostlenes Dage og derefter opstaa og vandre i et nyt Levnet. Den kristne Verden idag paastaar, at Troen alene er tilstrækkelig til Salighed, og at Gjerninger ere af liden eller ingen Betydning. Vi paastaa paa det Bestemteste, at et Menneske kan ikke være i Besiddelse af en sand og levende Tro, medmindre den viser sig i gode Gjerninger, i Ophjaldelsen af de Bud og Love, som Herren har givet.

Da Frelseren jagde: „Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig,“ lagde han lige saa megen Vægt paa det ene Princip som paa det andet. Troen var forbunden med Gjerning, og dersom et Menneske forkastede Daaben, vilde hans Paastand om Tro ikke gavne ham; han vilde være forbleven udenfor Guds Rige. Paulus, i hvis Breve vore kristne Venner altid søge Støtte, naar de prøve paa at forsvare denne urimelige og ubehjelpelige Bære om Frelse ved Troen alene — af Naade uden Gjerninger — siger i sit Brev til Titus 3, 8.: „Dette er en troværdig Tale, og dette vil jeg, at Du skal bekræfte, paa det at de, som have troet paa Gud, skulle beskifte sig paa at overgaa Andre i gode Gjerninger. Dette er Mennesket godt og nyttigt“. Apostlen Jofob siger i sit Brev 2, 14. 19.:

„Hvad gavner det, mine Brødre, om Noget siger, han har Troen, men haver ikke Gjerninger, mon den Tro kan frelse ham?“ „Du tror, at Gud er en; Du gjør vel; Djævlene tro det ogsaa og skjælve. Men vil Du vide, o, Du forføngelige Menneſke! at Troen uden Gjerninger er død.“ Af dette er det klart, at et Menneſke retfærdiggjøres ved Gjerninger og ikke ved Troen alene. Vintien bliver kaſtet fra Redningsbaaden til den, ſom i det oprørte Havs Bølger kæmper for ſit Liv; men derſom han ikke vil tage fat paa den og derved gjøre ſin Del til ſin egen Frelſe, da vil han ſandſynligviſ gaa fortabt.

Der kunde spørges: Kan et Menneſke ved ſine gode Gjerninger fortjene Salighed, efterſom Paulus ſiger: „Af Naade ere I frelſte“ o. ſ. v.? Vi ſvare nej; uagtet Tro og gode Gjerninger ere vi dog ſyndere og ſtaa ſom Saabanne mere eller mindre ſtrafflydbige overfor Herren, og vi trænge Alle til hans Naade og Barmhertighed.

For at ſaa Krav paa Herrens Naade maa en ſand og levende Tro forenes med tilsvarende gode Gjerninger. Herren udſtrækker vel ſine Arme til os den ganſke Dag og ſiger: „Kommer til mig, alle I, ſom arbejde og ere beſværede, jeg vil give Eder Hvile.“ Men derſom vi vælge at gaa paa den brede Vej og forſkyde dette Tilbud om Naade, da kan Herren ikke med Tvang drage os til ſig. Da Midlerne til Menneſkenes Frelſe bleve beredte i Himlens Naad, var dette en af de evige Grundſætninger, ſom blev faſtſat, at Menneſkets Handlefrihed under alle Omſtændigheder maatte forblive ukrænket. Skjøndt Herren bruger mange forſkjellige Midler for at drage ſine Børn til ſig, vil han dog aldrig anvende noget Middel, ſom i mindſte Naade gjør Indgreb i denne Frihed. Alſaa, derſom vi rettelig forſtaa Skriftens Ord, da vil vi finde, at Alt er i fuldkommen Harmoni, og Hovedſummen af det Hele er denne:

Troen alene er utilſtrækkelig til Frelſe, Troen og Gjerninger alene ere ufuldkomne til Salighed, uten Troen bevirker gode Gjerninger; Troen og Gjerninger forenede virke til Naaden, og diſſe tre Principer forenede virke til Frelſe og Salighed i Guds Rige.

Ankomſt.

Følgende Medſter fra Zion ankom den 24. Auguſt:

Chriſten Nielsen fra Leban, H. C. Hanſen fra Salt Lake City, G. A. Chriſtensen og J. C. Breinholt fra Redmond, Utah. Med ſamme Kompagni ankom følgende Brødre: Jens Beck fra Ephraim og Peter Sørenſen fra Nephi, Utah, de to Sidſtnevnte for at bejoge Slægtninge og ſamle Slægtregiſter.

Afſøgning.

George A. Sanders løſes fra at arbejde i Skåne Konference.

Beskikkelse.

Ældste Christen Nielsen bestikkes til at arbejde i Aalborg Konference.
 Ældste H. C. Hansen bestikkes til at arbejde i Kristiania Konference.
 Ældste G. A. Christensen bestikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.
 Ældste J. C. Breinholt bestikkes til at arbejde i Aarhus Konference.
 Ældste Georg A. Sanders bestikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

C. N. Lund,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Bekjendtgørelse.

Sidste Kompagni Emigranter for indeværende Aar vil afrejse fra Kjøbenhavn den 8. Oktober.

Ældste Anders Björkmans Død.

Det er vor sørgelige Bød at meddele vore Læsere, at Døden atter har brudt et Led i vor Kjæde, idet en af Sandhedens Budbærere,

Ældste Anders Björkman,

har nedlagt sin Vandringstav, sluttet sin Virksomhed i denne Verden og er gaaet hinsides for at virke med Præstedømmets Kraft i Mændernes udstrakte Boliger.

Broder Björkman blev født i Björklinge, Upland, Sverige, den 22. Januar 1838, annammede Evangeliet den 18. Maj 1864, emigrerede til Utah i 1869 og bosatte sig i Salt Lake City. Han blev bestikket til at udføre en Mission i Skandinavien, bød sin Familie Farvel uden at ane, at det var for sidste Gang her i Livet, og ankom til Kjøbenhavn den 29. Juni 1895. Han blev bestikket til at arbejde i Stockholms Konference og virkede trofast som Forstander for Solvarbo Gren i Dalarne.

Døden indtraf uventet. Broder Björkman havde i Forening med sin Medarbejder, Ældste E. Lennberg, været paa en Tur i Grenen; de vare hjemkomne til deres Hovedkvarter friske og sunde og havde lagt Planen for en anden Tur, paa hvilken Lennberg skulde gaa tilfods, men Björkman rejste med Toget, fordi han ansaa sig for svag til at foretage Rejsen tilfods. Broder Lennberg var allerede afgaaet, medens Broder Björkman forblev hos en Familie af Kirkens Medlemmer. Den 19. August gif han, efter at have spist til Middag, med i Marken for at være behjælpelig med Høstarbejdet og nynnede paa Vejen en Sang; men da man kort efter saa sig tilbage, laa han paa Marken uden Tegn paa Liv. En hurtig tilkaldt Læge erklærede, at Døden allerede var indtraadt som Følge af, at en Blodaare var sprungen i Hovedet. Broder Lennberg var flere Mil borte og blev først to Dage senere bekjendt med Dødsfaldet.

Saa snart Underretningen naaede Præsident Ahlquist i Stockholm, telegraferede han til Præsident Lund i Kjøbenhavn og gjorde samtidig i Forening

med Eldsterne D. E. Oljon, C. Lennberg og Anton Peterjon de nødvendige Forberedelser til Begravelsen. Et Gravsted blev kjøbt paa Gustafs Forsamlings smukke Kirkegaard, hvor Broder Björkman, iført Tempelklæder og nedlagt i en smuk Kiste, blev stedt til Hvile den 25. August i Nærvarrelse af fire Missionærer, de Hellige i Omegnen og adskillige Venner.

Maa Gud trøste og velsigne Broder Björkmans efterladte Familie og styrke dem til Trofasthed indtil Enden, saa at de paa Opstandelsens Morgen kunne gjenforenes med ham, som de elskede her i Livet.

Hvil i Fred, Du gode og trofaste Tjener!

Apostel Abraham H. Cannons Død.

Apostel Abraham H. Cannon afgang ved Døden Søndagen d. 19. Juli i en Alder af 37 Aar, 4 Maaned og 7 Dage. Han døde Kl. 5,15 Minuter om Morgenen, men havde allerede siden den foregaaende Dags Morgen været bevidstløs. Han hensov stille som Aftenvinden, der hendor i Lunden; en sagte Nislen i Løvet, og Alt er forbi; Solen daler, og kun den tause Skygge bliver tilbage.

Sygdommen, for hvilken Apostel Cannon kaldt som et Offer, var Hjernebetændelse. Han havde i længere Tid lidt af Smerte i det ene Øre, men han betragtede ikke dette som noget Alvorligt. I Slutningen af Juni Maaned rejste han til Kalifornien. Han var da meget anstrengt og haabede at kunne hente nye Kræfter. Men det var anderledes bestemt. Medens han var i San Francisco og badede i Havet, fik han Vand i Øret. Dette gav ham en mistænkelig Hovedpine, og han ilede hjem. Han ankom her den 1. Juli og gik til Sengs som det bedste Hvilested. Efter nogle Dages Forløb gik han atter ud som sædvanlig, men Pinen i Hovedet vedblev, og hans Venner bleve urolige over hans Udseende. Den 5. Juli maatte han atter gaa til Sengs for ikke mere at opstaa.

Den almindelige Mening var, at han kun trængte til Hvile, men Lægen fandt snart, at en Operation var nødvendig. Efter Raadslagning blev en saakaldt Polyp fjernet fra det indre Øre. Dette gav Lindring, og man troede nu at have fundet Sygdommens egentlige Aarsag. Den 15. blev det imidlertid bestemt at underkaste Patienten en anden Operation, der bestod i et Indsnit i Hjernefalken bag ved Øret, for at rense Hovedet paa vedkommende Sted for den Materie, som man antog flød indad. Efter Operationen lod det til, at den Syge igjen blev bedre, og Slægtninge og Venner fik nyt Haab. Snart sank imidlertid den taalmodigt lidende Mand hen i en Tilstand, som kun skilte ham et Skridt fra Evigheden. Han kunde kun tage lidt Næring til sig, og der var altsaa ingen Modstandskraft. Lørdagen den 18., Klokken 2 om Morgenen, var han sig ikke længere bevidst. Den hele Dag laa han mellem Liv og Død. Kampen var pinlig for dem, som stod omkring ham. Endelig slog Befrielsens Time, og Abraham H. Cannon var ikke mere blandt dem, som stridte for Guds Kirke paa Jorden. Han gik for at forene sig med Profeters og Apostles Stare, som virker for Guds Sag hinsides.

Den Afdødes Slægtninge og Præsident Joseph F. Smith vare tilstede ved Dødslejet. Den Sidstnævnte syntes ikke at kunne forstaa, at den højt elskede Apostel Iaa i Dødskampen. Hans Tro og Bøn ligesom holdt den flyvende Aand lænket til det skrøbelige Legeme, indtil det blev klart, at Guds Vilje var at kalde Abraham hjem; først da gav hans Benner efter.

Bed Udøvelsen af Tro og Bønner for Broder Cannons Betsignelse manglede der hverken paa Ridkjærhed eller Hengivenhed. Ingen Anstrængelse blev sparet i den Retning; men lige fra Begyndelsen paatrængtes Alle af en nedtrykt Stemning, som man bestandig haabede skulde fjerne sig; men Forsynet havde bestemt det anderledes. Den inderligste Bøn syntes ikke at bringe den Forvisning, som Iaa ofte føles af de Hellige, naar de anstrænge sig ved Tro og Bønner, for at de Syge maa blive oprejste. Svaret paa deres Bønner var, at han var i Guds Haand, og Inspirationens Stemme antydede, at Omkiftelsen til et andet Liv var forhaanden.

Som et Eksempel paa hans Ridkjærhed og Trofasthed kunne vi henbije til hans Fængsling og de dermed forbundne Omstændigheder, ved hvilken Lejlighed han udtalte Anskuelser, der vare karakteristiske for hans hele Liv og vidne om hans store Trofasthed mod hans Overbevisning om det Rette. Han indgik i en Alder af 26 Aar i det celestiale Egtskab og blev for denne udbviste Trofasthed mod Guds Lov dømt af Dommer Jane den 17. Marts 1886 til seks Maaneders Fængselsstraf. Da han af Retten blev kaldt frem for at modtage sin Dom, udtalte han sig som følger:

„Højagtede Dommer! Jeg ønsker at sige, at jeg altid har bestræbt mig for at overholde de forenede Staters Love, fordi mine Forældre have lært mig, at dets Grundlov var et helligt Dokument. At jeg i denne Retning har fejlet og nu staar som overbevist om at have begaaet ulovligt Samliv grunder sig paa, at jeg anerkjender en højere Lov end Menneskets, nemlig Guds Lov; den udgjør en Del af min Religion, og jeg har gjort Forsøg paa at adlyde den. Da jeg annammede denne Religion, lovede jeg at lægge Alt, hvad jeg ejede, mit Liv indbefattet, paa Alteret; jeg forventer at blive trofast mod den Pagt, som jeg har sluttet, og jeg haaber, at den Dag aldrig skal komme, da jeg opofrer Principer for at sikre mig Liv eller Frihed. Min Herre! Være er af mere Betydning for mig end noget Andet paa Jorden, og min Religion er mig kjerere end nogen Ting, jeg endnu har set. Jeg er nu beredt til Rettens Dom.“

For ti Aar siden havde Apostel Cannon et Ufsald af thsoid Feber. Han var da saa nær Døden, at de, som vare omkring ham, troede, at han var død. De lukkede hans Øjne og beredte sig til at vaske ham før Begravelsen. Han blev dog opvækket som Følge af Troens Bøn og Haandspaaleggelse af Guds Tjenere. Det var et Under for ham selv og hans Omgivelser. Denne Gang var han dog beklippet til Døden. Herren kaldte ham, og han fulgte.

Den Afdøde efterlader sig en talrig Familie i gode Omstændigheder. Sorg og Savn er dog deres Lod, og disse Følelser deles af Tusinder baade i og udenfor den Kirke, i hvilken han indtog den ophøjede Stilling som Apostel.

De Dødes Opstandelse.

Blandt de Principer, som henregnes til Begyndelseslæren i Kristo, er Læren om de Dødes Opstandelse og den evige Dom, og dog er der kun saa Menneſker, som have ſkjænket diſe betydningſfulde Principer den Opmærkſomhed og Eftertanke, ſom de fortjene, og endnu Færre, ſom have ſaaet et ſaa klart Begreb om dem, at de tilfredſtillende have kunnet forklare dem til Andre; ikke deſmindre ere diſe Principer ſaa nøje forbundne med de Helliges Tro og Haab med Henſyn til deres evige Fremtid, at de i det Mindſte have Interæſſe nok for Enhver til at lære ſaa meget ſom muligt deſangaaende gjennem de Udgangſkilder, ſom ſtaa til vor Raadighed, nemlig Guds Aabenbaringer i ældre og nyere Tider, og dertil ſøge den Hellig-Aands Biſtand; „thi Aanden randsfager alle Ting, ogſaa Guds Dyd-heder.“

Der er maatte ikke bleven aabenbaret tilſtrækkeligt til Menneſtene angaaende dette Princip, eller ogſaa er det ikke kommet til vor Kundſkab; men det var uden Tvivl lært og tildels forſtaaet af de Hellige paa den Tid, da Paulus og andre af Herrens Apoftele underviſte dem, efterſom de kunde gjøre det ved Hjælp af de Erfaringer, de havde erholdt under Jeſu perſonlige Underviſning, ſaa vel ſom ved de Aabenbaringer eller Tilſjendegivelſer, de havde havt fra den for os uſynlige Verden, der er vore Henſøvedes Opholdsſted. Derfor regnede ogſaa Paulus Lærdommen om de Dødes Opſtandelse blandt Begyndelſesgrundene i Evangeliet. (Hebr. 6, 1. 2.) Han havde ikke ſelv perſonlig kjendt Jeſus, medens han levede og lærte i og omkring Jeruſalem, men han havde ſenere hørt om ham af ſine

Lærere, at han var en falſt Profet og Bedrager, ſom var bleven forſkæftet ifølge baade de jødiſke og romerſke Love, og i ſin Fjer for at bekæmpe dette formodede Bedrageris videre Udbredelſe forfulgte og fængſlede den unge Saulus de Hellige, indtil den forſkættede, men opſtandne Frelſer ſtandsede ham paa Vejen til Damaskus, ved hvilken Lejlighed han blev ſlagen med Blindhed af det celeſtiale Lys, der omgav ham formedelſt Herrens Nærværelſe. Skjelvende af Dødsangſt hørte han diſe Ord:

„Saul! Saul! hvi forfølger Du mig? og han ſagde, hvo er Du Herre? Men Herren ſagde: Jeg er Jeſus, den, Du forfølger; det vil blive Dig haardt at ſtampe imod Braadden. Og han ſagde bævende og forfærdet: Herre, hvad vil Du, at jeg ſkal gjøre? Og Herren ſagde til ham: ſtaa op og gaf ind i Staden, og der ſkal ſiges Dig, hvad Du bør gjøre. Men de Mænd, ſom vandrede med ham, ſtode forfærdede, da de vel hørte Røſten, men ſaa Ingen.“ (Ap. G. 9, 1—8.)

Ved denne Aabenbaring blev Saulus abſolut overbevist om, at Jeſus levede og var et herliggjort Væſen, ſom beſad Magt til at hindre ham i at forfølge de Hellige, der troede paa ham ſom den opſtandne Frelſer, forſkættet af Jøderne, men det gav ham ikke noget klart Begreb om Jeſu Opſtandelse, hverken angaaende Aanden eller Legemet's Opſtandelse, efter at det var blevet henlagt i Graven. Dette lærte han ſiden, enten gjennem Apoftlene eller ogſaa ved andre Aabenbaringer fra Herren ſelv, ſaa at han kunde underviſe de Hellige og beſtræke deres Tro paa dette herlige Princip.

De andre Apostle, som havde vandret med Jesus i flere Aar og daglig nydt Undervisning af ham om dette og andre af Evangeliets Principer, synes først at være kommen til en fuld Forstaaelse om Opstandelsens Virkelighed, da han viste sig for dem med sit herliggjorte Legeme, der havde samme Form, Størrelse og Udseende, som før han blev henlagt som Dig i den velforseglede og bevogtede Grav. Og som for at udrydde ethvert Spor af Tvivl hos dem viste han dem Naglegaberne i sine Hænder og Fødder, ja, ved en anden Lejlighed lod han endog Thomas stikke sin Finger i disse Naglegab og i Aabningen i hans Side for at overtyde ham om, at han ikke blot havde Jesu Aand for sig, men at denne Aand var iført et substantielt Legeme, ligesom før han døde, kun med den Forskjel, at dette var udødeligt, endstjøndt det virkelig var det samme Legeme, som forhen var dødeligt. Disse Disciple vare ikke Vidne til selve Opstandelsen af Graven, men kun til, at den var foregaaet, idet Jesus stod for dem som det levende Bevis. De vare derfor afhængige af Andres Vidnesbyrd angaaende de nærmere Omstændigheder ved denne vigtige Begivenhed, og mærkeligt nok bleve nogle hengivne, fromme Kvinder de Første, som fik Visshed om Opstandelsen, idet Herren viste sig for dem og talte med dem samt benyttede dem som sine Sendebud til at underrette hans udvalgte Disciple om hans Opstandelse af Graven. Det synes dog, at den romerske Vagt ved Graven samtidig maa have været direkte Vidner til denne Begivenhed, thi vi læse:

„Men efter Sabbaten, da det gryede ad den første Dag i Ugen, kom Maria Magdalena og den anden Maria for at se Graven. Og se, der skete et stort Jordstjælv; thi Herrens Engel nedfør af Himmelen, traadte til og væltede

Stenen fra Indgangen og satte sig der. Men hans Stikkelse var ligesom Lynet, og hans Klædebon hvidt som Sne. Men Vagterne skjælvede af Frygt og bleve som Døde.“ (Matt. 28, 1—4.)

Disse Kvinder og de romerske Soldater maa derfor have afgivet deres Vidnesbyrd om Jordrystelsen og Engelenes Komme samt hans Udseende og hans Gjerning med at vælte Stenen fra Graven, thi det var en ny Grav, hugget ind i en Klippe; en stor Sten var væltet for Indgangen, og dertil var den forseglet; men Herrens Engel tog intet Hensyn til disse Sikkerhedsregler imod det formodede Bedrageri, thi til den bestemte Tid ankom Engelen, medbringende de nødvendige Klædningsstykker, som Jesus var iført, da han viste sig for Kvinderne og sine Disciple samme Dag.

Man vil erindre, at Soldaterne, som stode Vagt ved Korset, havde delst hans forrige Klædningsstykker imellem sig, og at en Discipel ved Navn Joseph af Arimathæa kun havde indsvøbt Diget i et rent, hvidt Linnede, da det blev henlagt, og at dette Diget endnu henlaa i Gravhvalvingen, efterat Jesus havde forladt den. (Joh. 20, 6. 7.) Disse ere meget interessante Enkeltheder ved den vigtigste af alle Begivenheder for Menneskeslægten og give Anledning til mange alvorlige Refleksioner. Var det nødvendigt, at Herrens Engel skulde være behjælpelig ved denne Lejlighed? Havde Herren ikke selv ved en vis Lejlighed sagt, at han havde Magt til at nedlægge sit Liv og ligeledes Magt til at tage det igjen, og dog var Engelen den, der væltede Stenen fra Graven? Hvo var denne magtige Engel, ved hvis Nærværelse selv Jorden skjælvede og de romerske Soldater bleve som døde af Forskædelse? Klædt i den himmelske Renheds Gevant var hans Udseende eller Stikkelse dog blændende og frygt-

indgydende som Lyet, og man maa spørge igjen: Var denne Engel af den almindelige Slags, eller tilhorte han Erke-Englenes Klasse, eller var det maaſte Ober-Engelen Michael, som nød den Ære at betjene Verdens Frelser ved hans sejrige Udgang af Graven? Det var visseelig en vigtig Personlighed, som havde dette Hverv ved den første virkelige legemlige Opstandelse, men vi ere her overladte til Uvisshed angaaende denne Engels Navn eller Rang og maa derfor afvente Svar paa disse Spørgsmaal, indtil Herren aabenbarer det.

Der er Nogle, som tro, „at ligesom Jesus blev oprejst fra de Døde formeðelt Faderens Herlighed,“ (Rom. 6, 4.), at det virkelig var den evige Fader selv, som her benævnes Herrens Engel, og jeg finder ingen Grund til at modsigge denne Anskuelse. Han viste sin Interesse ved flere Lejligheder for sin elskede Søns Handlinger her i Livet;

da han f. Eks. blev døbt af Johannes i Jordans Flod, var han tilstede og erklærede: „Denne er min Søn, den Elskelige, i hvem jeg har Velbehagelighed“ (Matt. 3, 17.), ligeledes ved en anden Lejlighed (Joh. 12, 28.), og der er derfor mere end blot Sandshyldighed for, at Faderen var tilstede ved denne sin elskede Søns triumferende Udgang af de Dødes Rige. Men det synes tilige, betragtet fra et administrativt Synspunkt, at være en Nødvendighed, da alle Ordinantjer henhørende til Menneskets Frelse og Ophøjelse blive udførte med en tilsvarende Myndighed, og i dette Tilfælde var der ingen højere Myndighed end Faderen selv. Frelseren sagde selv: „Min Fader er større end jeg“, og det er i det Hele taget i fuldkommen Overensstemmelse med den patriarkalske Orden, der ligger til Grund for hele Ordningen af Guds Gjerning i Himlen og paa Jorden.

(Fortfætttes.)

Paan ikke Ore til Alt.

Alle burde lære den Kunst ikke at høre Alt. Der er saa mange Ting, der ere smertefulde at lytte til, og som, hvis de høres, ville forstyrre vor Sindstemning, skade vor Ligefremhed og Ustændighed og forringe vor Tilfredshed og Glæde. Derjom en Mand betages af en heftig Videnstak og sværger eller giver sin Bitterhed tilkjende ved de første Ord, tilluk da Ørene og hør ikke paa, hvad han siger. Derjom vi paa Livets stille Rejse finde os selv omgivne af en saadan landlig Hvirvelvind af Stænderi, skulle vi lukke vore Øren og ligesom Sømanden stryge Sejl, gjøre fast og afride Stormen. Derjom en opflammet, rastløs Mand begynder at ophede vore Følelser, skulle vi be-

tænke, hvilken Fortrød de brændende Gnister kunne gjøre i Magasinet, som rummer vor Stemning, og øjeblikkelig tillukke Døren. Derjom alle de usle Ting, der siges om En af ubetænksomme og ildefindede Personer, bleve bragte til En, vilde man blive lig en vandrende, udstoppet Naalepude, fuld af skarpe Bemærkninger. Hvis vi ønske at være lykkelige, skulle vi aabne vore Øren, naar vi ere blandt gode Mænd, og lukke dem, naar vi ere blandt flette. Det er ikke Ulejligheden værd at høre, hvad vore Naboer sige om vore Børn, eller hvad vore Rivaler sige om vor Forretning, vore Klæder eller vore Affærer. — (Presbyterian.)

Blandinger.

Elektriciteten sejrer. I Amerika bruger man Lokomotiver indtil 95 Tons Vægt til det sværeste Arbejde. Man sammenkoblede nylig i modsat Retning en saadan Maskine med et elektrisk Lokomotiv, der havde 4 Drivaksler med hver sin Dynamo, forsynet med Elektricitet fra en 22 Millimeter Kobbertraad og udviklede 1700 Hestes Kraft. Den elektriske sejrede og slæbte sin Modstander med sig. Amerikas længste Jernbane er Pensylvaniabanen med 8882 Mil Spor.

Kynnedslag. En Mand og en Hest bleve for kort Tid siden dræbte af Lynilden i Nærheden af Kokoma, Indiana. En Undersøgelse af deres Legemer viste Straalens besynderlige Virkninger. Næsten ethvert Ben i Mandens Legeme var splintret, uden at Røddet var bleven brændt eller sønderrevet. Hesten, hvorpaa han red, og som øjeblikkelig dræbtes af samme Straale, forblev staaende; ethvert Ben og Led, enhver Muskel i Dyrrets Legeme var bleven fuldkommen stift af det dødelige Stød.

Stærk Varme. I første Halvdel af August herskede der en usædvanlig Varme i det sydlige Rusland. I Besarabien har Termometret vist 36 Gr. Reaumur; i Odesa var Gjennemsnitsvarmen 28 Gr. i Stuygen. Dødeligheden steg i tre Uger fra 27 til 45 pr. Tusinde.

I New-York, Amerika, var paa samme Tid den daglige Gjennemsnitsvarme 30 Gr. Reaumur. 2000 Mennesker siges at være blevne Dfne for den voldsomme Hede.

Koleraen i Ægypten. Af 9156 Sygdomstilfælde havde 8069 Døden til Følge.

Bjergskred. Over Byen Kaba-Ahir, Armenien, hang en stejl Granitkegle, næsten 5000 Fod høj. Intet tydede paa, at den nogensinde vilde blive sat i Bevægelse. Pludselig hørtes forleden en uhyre Larm, og Luften formørkedes. Keglen styrte ned over Byen og knuste Alt paa sin Vej. Kun elleve Indbyggere, der levede paa Udkanten, frelstedes.

I n d h o l d.

Tale af Præsident Wilford Woodruff 353 Selvstudium 356 Tilbøjeligheden til at stude Andre 358 Tankesprog 359 Red. Anm.: Tro og Gjerninger..... 360 Ankomst..... 361	Afsløsning 361 Bestikkelse 362 Bekjendtgjørelse 362 Ældste Anders Björkmans Død 362 Apostel Abraham H. Cannons Død 363 De Dødes Opstandelse..... 365 Laan ikke Dre til Alt..... 367 Blandinger 368
---	---

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. H. Lund, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Peterien).

1896.